

... BEVILÁGÍTOTT A SZOBÁBA. (Lásd a 307. lapon.)

PAVA HERCZEG UTJA.

Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

AKOS bátor fiúnak hitte magát és ez ugy körülbelől igaz is volt. De most, mi türes-tagadás, nagyon olyan formát érzett, mint aki fél. Nem vallotta ugyan meg magának, de biz az mégis csak úgy volt, hogy hideg borzongás futott rajta végig és elfojtott lélekzettel várta-leste, mi fog még történni.

Egyelőre nem történt egyéb, mint hogy a zongora újra és újra megszólalt. Hiába idézte emlékezetébe, amit tanáraitól hallott, hogy oktalan babona mind az, amit kísértetről beszélnek; akarta, nem akarta mégis csak mindenféle zürzavaros képek kavaroztak az agyában. Végre még arra is gondolt, hogy hát ha majd menekülni kell. Kiugrott ágyából, gyertyát gyújtott s félig felöltözött. Erre aztán Bözsike is fölébredt.

— Mit csinálsz? Miért kelsz föl? kérdé csodálkozva.

— Hallgasd csak . . . hallod? . . . A zongora szól.

— Csakugyan! Valjon ki játszik ilyen későn?

— Éppen az a furcsa!

— Talán a tündérek vannak ott . . .

Bözsike mindjárt a maga kedves meséire gondolt, de Ákos még félelmei közepett is kötelességének tartotta, hogy megmutassa, mennyire nem hisz ő az effélékben. Kicsinylőleg felelé tehát:

— Eh, bolondság! Az nem lehet.

Az bizonyos, hogy nem éppen tündéri muzsikát hallatott, aki a zongorán játszott.

Hol egy-két mély hang zendült meg, hol meg mintha egész sor billentyűt verdestek volna nagy össze-visszaságban. Bözsike is meggyőződött, hogy a tündérek nem játszhatnak ilyen kegyetlen rosszul. De ekkor aztán ő ijedt meg.

— Jaj, akkor hát ki lehet ott? Ó, én félek . . .! Te is félsz?

Ezzel fölkelte Ákosnak a hiúságát.

— Már ugyan mitől félnék? Nincs mitől.

Ennek meg az lett a következése, hogy, míg Ákos titokban mégis félt, Bözsike egészen neki bátorodott. Ha Ákos azt mondja: nincs mitől félni, akkor nem is fél.

— Tudod mit, Ákos? Nézzük meg, ki játszik?

Ákos egy csöppet sem örült ennek az indítványnak. Csak hogy meg volt fogva saját szavával. Csuffá tegye magát a kicsike előtt azzal, hogy fél? Jutott eszébe valami.

— Nem mehetünk be . . . az ajtó be van csukva.

— Dehogy van! Emlékszem, mikor délután kimentünk, a néni nem csukta be kulcsal. Hát ha csak a bácsi akar megtréfálni, hogy ijedősök vagyunk-e?

Bözsikének ez az ötlete kissé felbátorította Ákost is. Bár kelleetlenül, de fogta a gyertyát s kimentek a folyosóra, hol két-három lépéssel a szomszéd szoba ajtajához értek. Bözsikének igaza volt. Az ajtó nemcsak csukva nem volt, hanem félig tárva állott; a néni bizonyosan nem húzta jól be maga után.

Habozva álltak meg az ajtó előtt. De abban a pillanatban, hogy a gyertya fénye a szobába villant, benn még egyszer megszólalt a zongora, aztán zuhanás hallátszott s nyomban rá valami fekete sur-

ült meg, hol
ült verdestek
Bözsike is
ék nem játsz-
t. De ekkor
ott? Ó, én

hiuságát.
Nincs mitől.
kezése, hogy.
Bözsike egé-
azt mondja:
is fél.
rük meg, ki
ült ennek az
g volt fogva
magát a ki-
utott eszébe

az ajtó be
mikor dél-
ta be kulcs-
megtréfálni.

é felbátori-
, de fogta
óra, hol két-
a ajtajához
z ajtó nem-
félíg tárva
huzta jól be

ó előtt. De
gyertya fé-
ég egyszer
hanás hal-
fekete sur-

rant ki az ajtón. Ákos majd elejtette ijed-
tében a gyertyát, de Bözsike fölkiáltott:

— Kormoska! Mit kerestél ott benn.
cziczuskám?

A kis macska is mindjárt ráismert Bözsi-
kére s hozzá sietett, engedte magát ölbe
venni.

— Ostoba macskája! dörmögte Ákos
röstelkedve. Alig ha ő nem ugrált ott a
butorokon. Emlékszem, a zongora nyitva
maradt.

Nem éppen tulságos bátorsággal ugyan,
de mégis kitérte egészen az ajtót és bevi-
lágított a szobába. (Lásd a képet a czim-
lapon.) Nem volt ott senki. A hold bevilá-
gított az ablakon és egy magas fa lombjának
az árnyéka éppen a zongorára esett, ide-oda
mozogva, amint a szél a lombot lengette.
Kormoska a mozgó árnyakat kergette, ege-
rek gyanánt.

Ákos hamar átlátta ezt. Most már na-
gyon bátor lett.

— No, mondtam ugy-e, hogy nincsen mi-
től félni. De hát menjünk be, nézzünk jól
körül.

Bementek és arról hamar meggyőződ-
hettek, hogy ott csakugyan nincsen senki
és a zongora sem szól, mióta Kor-
moska ott dorombol a Bözsike ölében.
Vissza térhettek volna azonnal, de most
már érdekesnek találták, hogy apróra meg-
nézegessenek mindent. Mikor a néni és a
bácsi ott van, akkor ugy sem mernek sem-
mihez hozzá nyulni.

Bözsike a szép író-asztalnál kutatgatott
s fölfedezte, hogy a kulcs benne van a
fiókban. Kihuzta a fiókot s felkiáltott:

— Nézd csak, Ákos, nézd! Ez egészen
olyan, mintha a te arczképed volna, de
mikor még kisebb voltál.

Ákos oda szaladt. Bözsike egy nagyobb
alaku fényképet mutatott neki, melyen
három gyermek arczképe volt látható.
A legnagyobbik négy éves fiúcskát ábrázolt
s ez csakugyan nagyon hasonlított Ákos-
hoz; középen karos-széken pólyás baba
feküdt, a szék tulsó oldalán pedig egy
másik fiúcska, körülbelül három éves, volt
ábrázolva. Ákos, amint ezt megpillantotta,
álmélkodva szólt:

— Én ezt a kis fiut láttam... igen...
bizonyos, hogy ismertem. Sokszor fölmerült
az emlékezetemben... mindig éppen ilyen
alakban. Ki lehet az?

— Elek bácsi talán tudja. Majd meg-
kérdezzük.

— Hm! Akkor azt is meg kell monda-
nunk, hogy itt jártunk és kutatgattunk.
No, majd meglátom.

Ákos magával vitte a fényképet, vissza-
tértek szobájokba és csakhamar békessé-
gesen aludtak.

Másnap reggel Ákos, aki őszinte, egye-
nes lelkű fiú volt, nem sokáig habozott,
hogy mit tegyen. Mikor Elek bácsi a reg-
gelinél azt kérdezte, jól aludtak-e itt az
első éjjelen, Ákos őszintén elbeszélte az
éjjeli kalandot, nem titkolva el kiállott
szepegését sem. Elek bácsi és Klára néni
nagyot nevettek a Kormoska zongora-játé-
kának hatásán, de hirtelen elkomolyodtak,
mikor Ákos még tovább beszélt és elő-
mutatva a képet, kérdé;

— Bácsikám, kicsodák ezek itt a képen?

Elek bácsinak láthatólag nem tetszett a
dolog. De nem haragudott, inkább szomo-
ruan mondá:

— Az hármotokat ábrázolja testvéreket.

(Folytatása a 310. lapon.)

*

Künn sétálva a liget
Lombsűrűibe,
Gazsikával a minap
Betértünk ide.

Főképen a pávián
Vonzotta Gazsit;
Képen látott sokat, ám
Soha igazit.

TESSÉK, tessék uraim!
Most kezdődik épp!
Nem látott még ilyeket
Sehol semmi nép!
Törpékkel az óriás
Rengő vállain . . .
Husz fillér a bemenet!
Tessék uraim!

Tornász, bűvész, énekes,
Szerecsen-csapat,
Kötéltánczos pávián
Tapsvihart arat.
Mesés, csodás, amiket
Látni lehet itt . . .
Gyermekek és katonák
Félét fizetik! . . .»

Folyik már az érdekes
Szép előadás,
A közönség köriben
Van is nagy hatás.
Aki ott künn szónokolt
Fáradhatlanul,
Hazugságban nem maradt
Az a hangos ur.

Hanem amit Gázsika
Legjobban kívánt,
Nem láttuk még a színen
Azt a páviánt.
Várjuk, várjuk, de biz' az
Csak nem jön elő.
Helyette im elibénk
Lép a rendező:

»Maki ur, a pávián,
Nem léphet ma fel,
Szíves elnézésükért
Könyörg, esdekel.
Fáj a feje; — maga helytt
Mást küldött, szegény!« —
Gázsik boszúsán izeg-
Mozog a helyén.

S alig hogy a rendező
Eltűnik, nyomán
Megjelen egy kék szemű
Piczi kis leány.
Mosolyog és csókokat
Hint mindenfele —
Meglátszik rajt, hogy neki
Nem fáj a feje.

Öles létrát hoznak a
Színfalak mögül,
Fokain a kicsike
Gyorsan felröpül.
Kifeszített kötél vár
A magasba' rá,
S hogy eléri, biztatón
Integet alá.

Léleketünk elakad,
A szívünk remeg,
Mikor a kötéltre lép
Az a csöpp gyerek.

(Alig vesszük észre, hogy
A kötél alatt
Erős, izmos emberek
Hálót tartanak.)

Nyújtott karral megy, halad,
Fölfelé tekint,
Középre ér . . . letérdel . . .
Majd fölláll megint,
S óvatosan, csöndesen
Hátrafele megy...
Aki legény, kötelen
Ezt próbálja meg!

Egy nagy ugrás... s a kicsi
A hálóban áll,
Mosolyogva csókot hint,
S a függöny leszáll.
Tapsol, ujjong, éljenez
A néző sereg;
»Soha ennél takarosb.
Ügyesb kis gyerek!«

Gázsik pajtás — ezt talán
Mondanom se kell —
A színházat boldogan,
Vígán hagyta el.
Látott ritka kis leányt
Egy majom helyett...
A csalódás, úgy esik,
Édes is lehet!

Oszkár bácsi.

(Folytatás a 307. laphoz.)

— Hármunkat? Hiszen csak ketten vagyunk.

— Most már csak ketten. Ez te vagy... ez a piczi baba Bözsike... ez a harmadik pedig... ez testvéretek, Zoltán.

— Zoltán! Igen! Most már emlékszem rá! És hol van?

— Nem tudom.

Ákos már nagyobb és értelmesebb fiú volt, hogy sem ez a felelet föl ne tünt volna neki.

— Talán... talán meghalt szegény? kérdé elszomorodva.

— Valószínű, felelé Elek bácsi komoran.

Ákos most még inkább kérdőleg nézett a bácsira, ki rövid szünet után így szólt:

— Ugy terveztem, hogy májdn csak később, ha már nagyobbak lesztek, akkor tudjátok meg ezt a szomorú esetet. De hát nem baj, ha mindjárt megtudjátok. Apróra ugysem beszélhetem el, azt még nem értenétek. Elég annyit tudnotok, hogy én sok év óta, fontos dolgom miatt, messzire idegen országban, egy igen nagy városban éltem, hol nagy vállalatom volt. Atyátnak kedve kerekedett, hogy szintén hosszabb időt töltsön ott s mamátnokkal és veletek együtt oda jött, de nagyon szomorú sors kísérte; rövid idő alatt meghalt anyátnok is, atyátnok is, és halálos ágyukon reám bíztak titeket, három kicsi árvát. Nem akartam, hogy idegen földön növekedjétek, haza hoztalak édes magyar hazánkba és eleinte azt terveztem, hogy itt, szüleitek házában bizlak valakire. Vasut akkor még nem volt e tájon, kocsin jöttünk s néhány óra-járásnyira innen, mikor a lovak etetése végett pihentünk, a kis Zoltán egyszerre csak eltűnt a kocsi közeléből, ahol a dadával sétálgattatok.

Kicsi kora mellett is nagyon akaratos, indulatos volt, mindig éppen azt tette, amit megtiltottak. Akkor is elkalandozott és soha nem is került többé elő. Kerestettem, kutattam évekig... hiába. Nyilván lebukott és bele fult a Garam folyóba, mert a víz nem volt messze. Ha tehát reá gondoltok, megsirathatjátok!

Bözsike bizony mindjárt is sirva fakadt s Ákos is könyezett. Elek bácsi pedig szelíden mondá:

— No lássátok, kedveseim, ezért nem akartam, hogy most még tudjátok. Szomorodva fogtok mindig rá gondolni. De hát meg kell nyugodnunk a Gondviselés akaratában. No, fiacskám, nagyon szép az idő, sétáljatok ki a szabadba!

Elek bácsi nagyon jól számított. Mert bár Ákos és Bözsike gyöngéd, meleg szívű gyermekek voltak, mégis hamar másfelé fordult a figyelmök, hogy künn jártak a szabadban. Itt volt előttök, amire oly régen vágyódtak a főváros szűk utcáiban; itt a virágos kert, a pázsitos mező, távolról az erdő integet, mehetnek jobbra-balra, amerre tetszik.

Az udvart, kertét már látták, tehát most már a távolabbi környéket akarták megtekinteni. A közeli mezőn egy dülő-utrá tértek s szemközt látszott az az erdős, sziklás domb, melyet a néni Tündérvárnak mondott.

— Jaj ha elmehetnénk oda! szólt Bözsike.

— Miért ne? felelé Ákos. Ugy látom, nincs az nagyon messze. Délig megjuthatjuk.

— Bajosan, ifiuraescám, messze van az, szólalt meg valaki a hátuk mögött.

Az a valaki egy jó képű, tizenöt-tizenhat éves suhancz volt, a vállán egész

rakás üres tejes-kannával. Nagyokat lépve, de minden sietség nélkül ballagott éppen abban az irányban, mint Ákos és Bözsike.

Ákosnak nem tetszett, hogy ez az ismeretlen suhancz előre is kétségbe vonja az ő vállalkozásuk sikerét. Kézen fogta Bözsikét és futásnak eredt vele.

— Ne hallgass rá! Szaladjunk, akkor hamarabb oda érünk.

El is hagyták hamarosan a kételkedő suhanczot, ki mindig csak egyformán lépegetett. Csak hogy Bözsike nem bírta sokáig a futást. Egy-két percz mulva már megállt és pihent s ezalatt a kanna-hordó fiu már elérte őket. Ekkor újra neki iramodtak s ők hagyták el, de Bözsike végre már sehogysem bírta a futást.

— Ó! Messze van még az erdő?

— Még nem látszik sokkal közelebbnek, felelé Ákos, most már kevésbé elbizakodott hangon. De nézd, itt egy szép házhoz értünk, ez valami majorság.

— Jobb is lesz, ha ide térnek be pihenni, ifiuracskám, szólalt meg újra mellettek a kannás fiu. Én is oda megyek, oda való vagyok. Tessék hozzánk betérni egy kis pihenőre.

— Én be is megyek, mert nagyon fáradt vagyok és melegen van.

Épp az ajtó közelébe értek, mikor a pitvarból mérges pörölő hang hallatszott s egy kopott ruhás, szurtos képű fiu, körülbelől tíz éves, inkább röpült, mint fatott az ajtón kifelé. Utána egy tenyeres-talpas paraszt-asszony jelent meg a küszöbön, felgyürt köténnyel, könyökig szappanos kezekkel s haragosan kiáltott a kiüztött fiu után:

— Takarodjál az utamból, mihaszna naplopó! Semmire sem lehet hasznodat venni, nem érdemled a betevő falatot!

A fiu, kinek ez az ékes dicséret szólt, nem nagyon vette lelkére a dolgot. Egészen nyugodtan megállt az ajtó előtt s megpillantván az érkezőket, kíváncsian bámult rájuk. Épp az utjokban állt, de nem állt félre.

— Állj félre az utból Marczy, szólt a kannás fiu.

— Allok, ahol nekem tetszik, felelé Marczy daczosan.

Az ajtóban álló asszony is megpillantotta az érkezőket.

— Kit hoztál ide, Gyurka fiam? kérdé.

— Ez az ifiur és a kisasszonyka a kastélyból jöttek ki, láttam. Itt az uton elértem őket és behívtam egy kis pihenőre, mert nagyon messzire iparkodnak, a Tündér-várba.

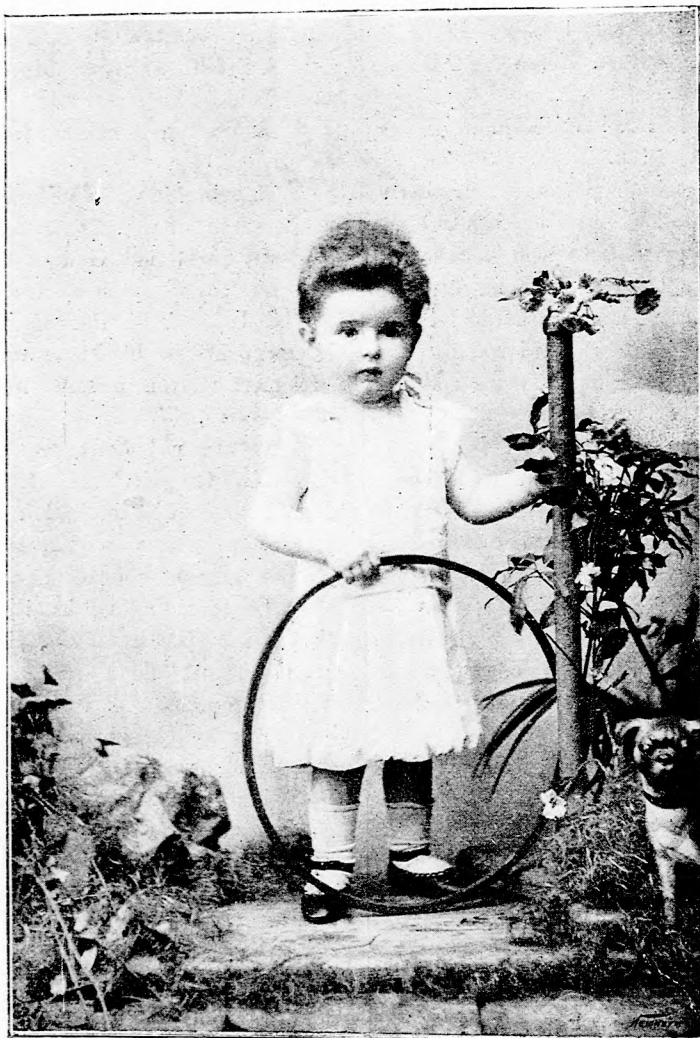
— Hogy is ne! Mért nem mindjárt az Operenciás tengerig? szólt az asszony patogva, de látható jó indulattal. Ezek az uri gyerekek soha sem tudják, mibe fognak bele. Ni, már is egészen ki vannak melegedve. Legokosabb lesz, ha itt megpihennek, aztán szépen haza sétálnak.

Aztán az ott álló Marczyhoz fordult:

— No, te mihaszna! Tégy te is valamit! Gyurkának a tehénekhez köll sietni, én meg dologban vagyok a teknőnél... vezesd be az ifiurat és a kisasszonykát az első szobába, aztán jöjj ki szaporán, majd viszel be nekik tejet és friss cipót.

Ez a megbízás, úgy látszik, tetszett Marczyinak, mert arczáról eltűnt a daczos kifejezés. Nagyon szívesen vezette be Ákos és Bözsikét a házba. Ákos és Bözsike sem gyanították, hogy ebből az első találkozásból mi minden fog még következni mindnyájokra.

(Folytatása következik.)

IMRIKE. (Lásd a 313. lapon.)

IMRIKE.

(Képpel a 312. lapon.)

UGY látszik hogy nem tudjátok,
 Ki áll itt előttetek:
 Én vagyok a nagy világon
 A legboldogabb gyerek.

Van nekem egy édes papám,
 Van aranyos, jó mamám;
 Nagypapám is, két nagymamám,
 S van egy öreg ó-mamám.

Néni s bácsi tömegével —
 Játszó-pajtás egy sereg;
 S valamennyi mind egyszálly
 Nagyon — de nagyon szeret.

Valamerre nézek, lépek,
 Mind mosolyganak felém —
 Jobbról, balról ölelésre
 Karok tárulnak élém.

Körülöttem trombita, ló,
 Dob s egyéb játék-szerek,
 S képes-könyv is; mert képeket
 Nézegetni szeretek.

Vidámságban telik napom,
 Vidámságban éjjelem;
 Álmaimban kis angyalok
 Játsszogatnak énvelem.

Ah, de reggel, ha fölérzek,
 Vagyok a legboldogabb;
 Kivel akkor megcserélnék,
 Nincs gyermek a nap alatt.

»Szabad?» kérdem. Mama nevet...
 Egy kacshintás... semmi más...
 Gyorsan mellé furakodom,
 S van hancuzás, vigadás.

»Csitt, fiacskám! Apa alszik!...
 Látod? Én is hallgatok...«
 S már a következő perczben
 Édes papám felkapott.

Erős karral sülyeszt, emel,
 S én sikongok, kaczagok...
 Ugy repülök, azt hihetném,
 Hogy én is angyal vagyok.

Már most ugy-e, jól tudjátok,
 Ki áll itt előttetek:
 Én vagyok a nagy világon
 A legboldogabb gyerek.

MARISKA LAKOMÁJA.

(Képekkel a 316. és 317. lapokon.)

KIVÁNCSIAN környékezték a kis Lilike és a még kisebb Tildike a testvérenikéjüket, Mariskát. Látogatóban volt Róza néniéknél és egy kis csomaggal tért haza onnan.

— Mi az? Mit hoztál? Mutasd!

— Nagyon jót hoztam és ha jók lesztek, nektek is jut belőle.

Kibontotta a papirozt és három darab pompás czukros-sütemény tünt elő.

— Jaj de jó lesz! Ugy-e, mindjárt megkóstoljuk?

— Nem éppen mindjárt. Adok nagy baba-ozsonnát, fogunk játszani. Ti is hozátok el a Viczáitokat. En leszek a házi asszony, ti meg a Viczák lesztek a vendégek.

Igy még jobban tetszett a kicsinyeknek. Elő is hozták a Viczákat, ezalatt pedig Mariska megterítette a kis asztalkát és mindent elrendezett szépen. Már a Viczák is ott ültek az asztalnál, mikor Mariskának még valami dolga akadt és ki köllött mennie.

— Addig hozzá ne nyuljatok semmihez, míg vissza nem térek, parancsolta a kicsinyeknek.

Lilike és Tildike azonban ugy találták, hogy Mariska nagyon sokáig marad oda. Az a sütemény pedig olyan csábító! Nem állhatták meg... Lilike az egyik süteményből, Tildike a másikkól tört le egy darabkát és megette... Ámde Mariska, mihelyt vissza tért, rögtön észre vette és nagyon megharagudott.

— Vicza tette! fufangoskodott Lilike.

— Igen, a Vicza! bizonyítá Tildike. Meg is büntettük, oda állítottuk a sarokba.

— Igen? No, majd én is kivallatom. Addig ti menjetek a másik szobába és ne jöjjetek be, míg nem hivlak.

Lilike és Tildike kimentek, Mariska pedig leült az asztalhoz és ... hozzálátott a lakomához. (Lásd a képet a 316. lapon)

— Megbüntetem őket. Nem adok nekik semmit; nem én! Megezem magam ... annál jobb!

Ott künn pedig Lilike és Tildike csak vártak, sokáig vártak; de Mariska csak nem szólította őket.

— Jaj, ha talán nem is hív többé vissza! sohajtott Lilike. Ha maga eszi meg a jó süteményt!

— Ó, az borzasztó volna! Talán azért is küldött ki! Tudja, hogy mi kóstoltunk bele, s megharagudott. Minek is torkoskodtunk!

— Talán ... talán mégis vissza-hív.

Remény és aggodás közt ültek ott s perczről perczre busabbra vált a kedvök. (Lásd a képet a 317. lapon.) És, sajátságos! ... oda benn Mariska éppen így járt.

Eleinte kedve telt a boszuban és jóüzien megette mind a három darab süteményt. Nagyon hamar elkészült vele. De, ekkor aztán nem igen tudta, mit tegyen. Nem játszhatik egymaga anyi bábuval; unalmas, hogy mindig csak maga beszéljen. Lilikét és Tildikét most már nem szólíthatja be, azok bizonyosan sirni fognak, nem játszani.

Csakugyan ... már hallotta is, amint a szomszéd szobában sirdogálnak. Ekkor végkép rosszra fordult a kedve.

— Ejnye no ... hiszen úgy is ők kapták volna, amibe bele kóstoltak ... én még torkosabb voltam, hogy így elvontam tőlök ... és a mama még csuf boszu-állónak is fog mondani, ha megtudja. O, most már mit csináljak!

Biz azt nem tudta kitalálni. Kedvetlenül, unatkozva ült ott majdnem estig. Mindhármuknak el volt rontva egész délutánjuk. A mama persze végre is megtudta a dolgot s így szólt:

— A kicsinyek kis hibájára te nagy hibával feleltél. Most persze sajnálsz, de már későn. Tanuld meg, hogy soha sem vezet jóra, ha nem jósággal ítélünk mások hibái fölött.

TARAJOS MEGTÉRÉSE.

— Beszélyke, képpel. —

OGORVÁN, elkeseredetten dörögött a vén Tarajos.

— Kiállhatatlan vagyok? Veszekedő vagyok? A kákán is csomót keresek? Jól van, jól! Hát csak csufoljátok, ugysem fogjátok sokáig tehetni. Itt hagylak mindahányan vagytok, elköltözöm, keresek magamnak való hajlékot, ahol nem fog bánthatni senkisé.

Mert a vén Tarajos úgy látta, hogy a baromfi-udvaron mindenki csak őt bántja, csufolja és károsítja. Nem úgy van most, mint volt régen, ifjúsága idejében, mikor ő volt a legdélcezegebb, legbüszkébb kakas az egész falubau. Bezzeg akkor nem merték volna elkapkodni előle a legpirosabb buza-szemecskéket, nem kaparászták volna el az orra elől a kövér bogárkát. Akkor úgy volt a dolog, hogy amikor ő kukorékolt, akkor volt hajnal; míg most, ha kissé elszundikál, valamelyik hetyke fiatal kakas azonnal rázendít a hajnali nótára. És ha ő felriad és szintén jelenti a hajnalt, nevetés fogadja:

— Elkésett vele, Tarajos bácsi!

Nagyon el volt keseredve. Hiába mondták neki, hogy nincs oka rá, nem bántja senki. Csak zsörtölődött tovább, nem szeretett senkit és így bizony-bizony nehéz volt vele egy fődél alatt megélni. Mégis, mikor kijelentette, hogy világgá megy, a jószívű Búboska ijedten adta tovább a hirt tyúk testvéreinek.

— Jaj, jaj! Még valami bajba keveri magát! sápitózták a szelid tyukocskák.

— No bizony! Benőtt már a feje lágya, hát ő lássa, mit csinál, felelék a hetyke kakasok.

Még a béke-szerető kacsák is meghökentek a nagy hír hallatára. Ők is rég tapasztalták ugyan, hogy Tarajos mindig rossz kedvű, akár hányszor meg is csipkedte őket; de mégsem haragudtak rá; inkább megijedtek, hogy régi lakó társuk világgá akar bujdosni. Kieczammogtak a tócsából és csodálkozva csapkodtak a szárnyukkal, mert hát álmélkodásukban nem a kezöket csaphatták össze, kezök nem levén.

— Elvándorolni! Itt hagyni ezt a szép udvart, az egész atyafiságot! Szörnyűség!

Ossze álltak nagy tanácskozásra a tyukokkal, libákkal és alaposan meghányták-vetették a dolgot. Kétségtelen, hogy nagy szégyen lesz az egész baromfi-udvarra, ha Tarajos világgá megy. Azt fogják mondani, hogy bizonyosan volt oka rá, kitudták, elüldözték. Csuf hirbe jutnak mindnyájan. De meg ki tudja, milyen veszedelmekbe jut szegény Tarajos!

A legbölcsebb liba azt ajánlotta, hogy tekintélyes küldöttség menjen Tarajoshoz és kérje meg, álljon el szándékától.

— Nagyon helyes! Tisztelegjen nála a küldöttség azonnal!

A küldöttségbe megválasztottak két-két tyukot, libát és kacsát, s ezek azonnal fölkeresték Tarajost. Megdöbbenve látták, hogy a hír nagyon is igaz. Tarajost éppen nagy munkában találták: uti podgyaszát rakosgatta össze. Búboska, a küldöttség vezetője, egészen elérzékenyedve mondá:

— Kedves Tarajos bácsi, csak nem akar igazán világgá indulni?

— De igenis akarok. Megyek is mindjárt. Mi közötök hozzá? Mit akartok?

— Meg akarjuk kérni, hogy mondjon le erről a szándékáról, szólt a liba. Meglássa, nagyon meg fogja bánni, ha nem hallgat ránk.

— Igazán? Talán azt hiszitek, hogy rászorultam a ti bölcse tanácsotokra?

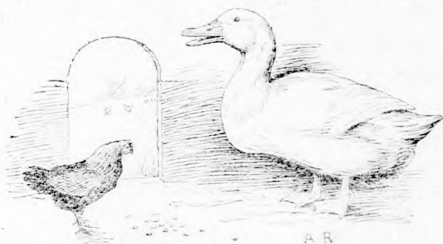
— Dehogy, dehogy! hápogta a kacska. Csak azt hiszszük, hogy sehol sem lesz olyan jó dolga, mint itthon.

— Azt hiszitek? Hahaha! Én pedig azt hiszem, hogy akárhol is jobb dolgom lesz.

— Ki tudja, ki tudja! Aztán meg arra is kellene ám gondolnia, mennyire elbusitana távozásával mindnyájunkat, szólt Búboska.

— Elbusitalak? No, azt szeretem. Csak busuljatok mentül jobban, azt megérdemlitek. Nagyon örvendek neki, hogy meg tudlak busítani. Most pedig takarodjatok! Nem akarom, hogy még csak azt is tudjátok, merre mentem.

De már ezt hiába nem akarta. Mert hogy vállára vetette a tarisznyáját és előkerítette a vándor-botját, megint csak körül fogták és kérelték. Büszke dacczal és haragos elkeseredéssel utasította el őket és megindult. Többen még ekkor sem tágitottak, elkísérték és utközben is próbálgatták, hogy lebeszéljék; de mind hiába. Mikor a

határ-köig értek, lemondtak a további kísérletről. Messzebb már nem bolyoghatnak el

a háztól. Tarajos tehát odább vándorolt, a többiek pedig egy ideig még utána bámultak, aztán lassanként haza szállingóztak.

— No, talán mégis meggondolja még estig, szolt a kacsá. Meglássátok, hogy alkonyatkor majd csak egyszerre szépen otthon terem

Ezt bizony nem látták meg. Tarajos nem tért vissza, sem az nap, sem más nap; hírét sem hallották, hová lett.

Tarajos, mikor magára maradt, nagy darabon gyalogolt eleinte az ország-uton, aztán letért a mezőre.

— Mehetek, amerre akarok. Ezentul nem állok többé senkivel szóba, nem törődöm senkivel, velem se törődjék senki. Így aztán nem lesz semmi bosszuságom.

Ment-mendegélt, s mire esteledni kezdett, egy nagy erdőbe ért. A madarak már nyugalomra tértek fészkeikbe, de még

... HOZZÁ LÁTOTT A LAKOMÁHOZ. (Lásd a 314. lapon.)

nem mindenki aludt az erdőben. A mókus kergetősdit játszott a fán, az egérke bujósdit lenn a földön, béka ugrált, esti pillangó röpködött; de Tarajos nem törődött senkivel, nem szolt senkihez. Egyelőre csak arra gondolt, hogy valamilyen éjjeli szállást keressen.

Szerencsésen keresgélt. Olyan pompás hajlékot talált, hogy mindjárt végleges lakásának választotta. Jobbat nem is kíván-

hatott itt az erdőben. Egy öreg, vastag fa oldalában, nem igen magasan, tág odunylt, mely esőtül, szél-tül pompásan megoltalmazta.

— Ezt foglalom el, itt maradok.

Mindjárt el is helyezkedett, nem is hederítve rá, hogy sokan nézegetik kíváncsian.

— Ugyan miféle idegen ez? kérdék egymástól a mókuskák. Soha sem láttunk itt az erdőben ilyen madarat.

— A
urnak
onnan,
Bagoly
Alkalm
ur is.

— N
fejét.

— A
ha Bag
a lakás

Tara
mert a
hamar
Csak m
amugy
uj haz
gyon sz
és a
vallotta
saját n
hogy r
gyottna
alig ha
ott a
körében
ha talár
szantott
itt volt
pedig i
ott köz
kuskák
nem tö
vagy s
a szom
az apr
gett és
rajos u
dött se
dött se

— Aligha nem bagoly... hiszen a Bagoly urnak a lakásába tért be. Talán éppen onnan, abból az atyafiságból való, ahová Bagoly ur a mult héten látogatóba utazott. Alkalmasint haza tér most már Bagoly ur is.

— Nem, ez nem bagoly. Nézd a csőrét, fejét.

— Az ám! No, lesz is majd haddelhadd, ha Bagoly ur megjön és elfoglalva találja a lakását!

Tarajos ezalatt már elrendezkedett és mert a nagy vándorlástól fáradt volt, mihamar el is aludt.

Csak másnap nézett amugy igazán szét uj hazájában. Nagyon szépnek találta és a világért sem vallotta volna meg saját magának sem, hogy nagyon elhagyottnak érzi magát, alig ha jobb nem volt ott a vig atyafiság körében, még ha néha talán meg is bosszantották. De már

itt volt és maradt. Teljes nyugalomnak pedig itt sem örvendhetett, mert laktak ott közelében mások is. Nyugtalan mókuskák szaladgáltak föl és le a fán, nem törődve vele: zavarják-e Tarajos urat vagy sem. Lármás vadgalambok búgtak a szomszéd fán, kora reggeltől késő estig az apró madarak egész serege csicseregett és senkisémet kérdezte, tetszik-e Tarajos urnak vagy sem. És ha ő nem törődött senkivel, hát bizony vele sem törődött senki.

— Nagyon jól van, dörmögte Tarajos. Éppen ezt akartam.

A meleg nyár lassanként elmúlt s beköszönt az esős, ködös, hideg ősz. Most már gyéribben találta az enni valót, de még ez türhető állapot volt ahhoz képest, amely csakhamar következett. Mert megjött a maga rendje szerint a tél is csikorgó fagyával, kavargó hó-förgetegeivel, úgy hogy Tarajos napokig ki sem mozdulhatott. S ha kimozdult is, csak sok keresés után talált egy-egy száraz bogyót.

Bár mennyire nem akarta, mégis kénytelen volt megvallani, hogy ez az uj hazája, melyet maga keresett és választott magának, nagyon inséges, keserves tartomány. Nem így töltötte ám eddig a telet!

Volt bőséges elesség, meleg éjjeli ketrecz, vidám társaság. Nagyt sohajtott egy-egy fürgeteges estén:

— Ó, mért is kellett onnan elvándorolnom! Persze, nem maradhattam tovább, ahol csupa bosszuság volt az életem.

Ekkor megszólalt valaki a lakása ajtajában:

— Kérem szépen . . . megengedi, hogy éjszakára ide bemeneküljek?

— Nincs szükségem vendégre, felelé Tarajos mogorván. Nincs szükségem senkire . . . sem jó barátira, sem ellenségre.

— Ha úgy tetszik, nem leszek sem jó barátja, sem ellensége, csak engedjen itt

. . . BÚSABBRA VÁLT A KEDVÖK.

(Lásd a 314. lapon.)

megpihennem. Ez a szörnyű szelvész neki csapott egy fának, megsérült a szárnyam, nem bírok odább röpkölni.

Aki így könyörgött, panaszkodott, az egy kis veréb volt, egész össze borzolt tollazattal, lelógó fél-szárnyal. Meglátszott rajta, hogy nagyon szenved.

A vén Tarajos, minden keserü mogorvasága mellett is, nem volt rossz szívé. Miután jobban szemügyre vette a bekérezkedő vendéget, így szólt:

— Nem bánom, bejöhetsz.

A kis veréb beszökkent és hálálkodva mondá:

— Nagyon szépen köszönöm! Jaj be jó itt!

— Azt hiszed? Majd megvállik, sokáig fog-e tetszeni. Inséges hajlék ez, barátocskám; itt akár éhen halhatsz. Magam sem ettem még ma egy árva falatkát sem.

— Bizony, nehéz napokat élünk most télen. De ni... csipp, csiripp!... hisz' ez nagyszerű!

— Micsoda?

— Nézzen oda... milyen nagy kövér bogár! Lám, szerencsét hoztam, már van vacsorája.

A szegény beteg, éhes verebecske ugyan-csak szerette volna maga is bekapni a kövér falatot; de nem tette. Azonban Tarajos sem kapott utána, hanem büszke nagylelkűséggel szólt:

— Az nem lehet az én vacsorám! Nem én találtam. Te pillantottad meg, hát a tied.

— De kérem...

— Edd meg, ha mondom!

Tarajos ezt látszólag haragosan mondta, pedig igazában valami egészen új, szokatlan érzés vezérelte, mely bensőleg nagyon

jól esett neki; szívében a jobb, szelidebb indulat kerekedett fölül, sajnálta a szegény kis szenvedőt, jót akart tenni vele.

A verebecske be is kapta a kövér falatot és jóízűen megvacsorált.

— Jaj de jó volt! Bizony éhes is voltam. Köszönöm jóságát, nagyon köszönöm!

Olyan meleg hála szólt a kis vendég szavából, hogy a vén Tarajos szinte elértékenyült és nagyon meg volt elégedve magával.

— No, most már aludjunk! mondá.

— Nem, még nem! Ni, amott még három olyan kövér bogár mászik... fogja meg gyorsan! Nekem már elég volt, én igazán nem fogadok el többet.

Tarajos be is kapta a két kövér bogarat és így ő is megvacsorált a szokatlan eledelből. De hát a kényszerűség vitte rá.

— Szemes kis jószág vagy, szólt vendégéhez. Ha te ide nem jössz, éhen alszom el, mert én bizony észre nem vettem volna, hogy ilyen közel találok prédát. Most már csakugyan jót alhatunk.

Másnap reggel kiderült az idő s a kis veréb, sehajtva ugyan és félszárnyát még mindig lelógatva, bucsuzni készült. De a vén Tarajos így szólt:

— Ugyan hová indulnál ilyen betegen? Hiszen még nem tudsz röpkölni. Van itt hely bőven, maradhatsz, ha okosabbat nem tudsz.

Maradt is a kis veréb és olyan hálás csiripeléssel mondott köszönetet, hogy Tarajos már szinte megsokalta.

— Jól van no, hiszen nem nagy meleg, sohse hálálkodjál.

Az igazat megvallva, Tarajos nem szerette volna, ha vendége távozik. Így most legalább van kivel elcsevegni a hosszú órákon át, melyeket a hideg miatt az odu-

ban m
egésze
előre
válásr

A v
vén T

—
tem, h
kiröpi
enni v

Ez p
órakig
nehány
ő, aki
lódott,
ki a le
éhesen
dig vit

— M
erős va

Ily
napig;
ijedtek

— U
az én

Ezt
az aty
dott T
dolgot
sebb, d
És ami
vonult
még se
dolgot.

— E
ez a la
tes!...
a bokro
a telet
nagyon

ban meghuzódva kell töltenie. A kis veréb egészen fölvidította csicsérgésével s egyelőre most már egyikök sem gondolt a válásra.

A vendéglátás kötelességekkel jár s a vén Tarajos erről nem feledkezett meg.

— Ha már itt tartottam, nem engedhetem, hogy éhen haljon! Ő maga nem tud kiröpülni... az ő számára is keresnem köll enni valót.

Ez pedig nem volt könnyű feladat. Néha órákig elbolyongott a vén Tarajos, míg néhány szem ehető bogyót talált. És ugyan ő, aki ott a baromfi-udvaron mérgesen zsürlődött, ha nem engedték, hogy ő válogassa ki a legjobb szemeket, most akár hányszor éhesen tért haza, de a verebecskének mindig vitt valamit.

— Ne éhezék szegényke! Én nagy és erős vagyok, jobban kibírom.

Ily módon szépen megvoltak néhány napig; de egy este aztán ugyancsak megijedtek.

— U-hú-hú! Mi ez? Ki merte elfoglalni az én lakásomat? Takarodjatok innen!

Ezt Bagoly ur mondta, haza érkezvén az atyafi-látogatásból. Nagyon elszomorodott Tarajos, mert hamar megértette a dolgot és belátta, hogy Bagoly ur az erősebb, de meg joga is van a régi lakásához. És ami alatt a még beteg kis veréb reszketve vonult hátra, Tarajos megtette, amit talán még soha sem tett: könyörgésre fogta a dolgot.

— Kedves jó Bagoly ur... igaz van... ez a lakás az öné... de legyen könyörületes!... Én elmegyek, meghuzódom valahol a bokrok alatt, majd csak kibírom valahogy a telet... de ez a szegény kis barátom nagyon beteg... elpusztul künn a hidegben.

Engedje, drága Bagoly ur, hogy a szegényke itt maradhasson még néhány napig, amíg meggyógyul.

A bagoly csodálkozva nézett Tarajosra.

— Mi közöd neked ehhez a kis veréhez? Hiszen nem atyádfia, hogy ugy könyörögsz érte!

— Nem, nem atyámfia, de szeretem szegénykét s szívesen teszek bármit is érte, szegény kis szenvedőért.

A bagoly elgondolkozott.

— Már ha így van, szólj aztán, én sem lehetek rosszabb náladnál, mert még csorba esnék jeles familiánk hírére. Aki a tiszta szeretet nevében szól és cselekszik, azt meg kell hallgatni.

— Ó, hát maradhat a kicsike?

— Maradhattok mind a ketten. Csak azt szabom föltételül, hogy ne lármázzatok, mikor én szundikálok.

Ezt persze szívesen megfogadták, meg is tartották. És így békességben éldégltek ott, míg nem a fagy és hó elmúlt s a tavasz beköszönt. A kis veréb ezalatt teljesen meggyógyult.

És a mogorva vén Tarajos is egészen kigyógyult s egy szép napon így szól a kis verébhez:

— Látom, te már nyugtalan vagy, szeretnél elköltözni atyádfiaihoz. Igazad van, ott a te helyed. Én is elköltözöm, vissza oda, ahol az én helyem van. Oktalan haraggal hagytam el, de most már tudom, hol volt a hiba. Ha szeretetet mutatok, én is szeretetet fogok tapasztalni.

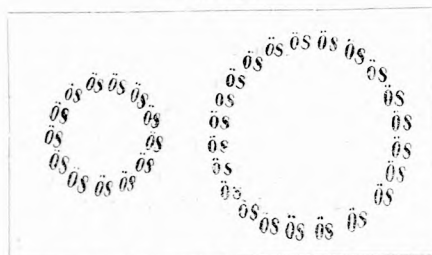
Elbucsztak Bagoly urtól, megköszönvén szíves barátságát, aztán kiki haza tért.

A baromfi-udvaron nagy csodálkozással, de örömmel is fogadták a már rég elvezettnek hitt Tarajos bácsit. És azután békes-

ségben és boldogan élt ott, mindenki csak a »kedves jó öreg Tarajos bácsi«-nak hívta, mert mindenkihez nyájas és barátságos volt s ezt mindenki tőle telhetőleg viszonzni iparkodott.

KÖRREJTVÉNY.

— Földrajzi. —

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Andersen válogatott meséi.“

Fordította Móka bácsi. Hat színes képpel, szép vászon kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVII. köt. 18-dik számában közölt »Tizenhárom rejtett szó« megfejtése:

ár, bár, czár, jár, kár, már, nyár, pár, sár, szár, tár, vár, zár.

Helyesen fejtették meg: Székely Jenő, Várady Böske, Krausz Margit, Loránt Ella, Toldi Livia, Ónodi Ferike, Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Mérey Ágosta, Luczenbacher Pál, Hirsch Hertha és Zelma, Barnafly Böske, Schwarz Mirza, Futtaky Ibolya, Flór Anna, Péchy Ilonka, Schulz Mariska és Pál, Györy Ella és Szeréna, Katrenyák Mariska, ifj. Boróczy Lajos, Unger Béla és Ervin, Boda Margit, Altdorfer Gyula, Nátafalussy Béla, Csizék Ilona, Szentpétery Gyula, Nékám István és Ervin, Benes Kálmánka, Máder Ida, Hedvig és Emma, Hirschler Jolán, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Markó Árpád, Fuchs Szeréna, Lövy Miklós, Quittner Szeréna, ifj. Büttel Jancsi, Hegedüs Márta, Jolán és Ernő, Klugmann Vilmos, Hunfalvy Livia, Bogdánffy Gerő, Kovách Sárika, Fried Ella és Gizella, ifj. Bauer Antal, Áchim Mariska, Löbl Paula, Denk Gusztáv (papirozt körülnyirni nem sok munkából áll. F. b.), Ferentzy Andrea és Edith, Krausz László, Kohn

Jolán, Hlavathy Imre, Kiszlingstein testvérek, Havas Margit, Diamant Rózika, Reisner Andor, Fleischmann Erzsé, Szili Ede, Strasser Henrik, Winkler Edith és Margit, Sternberg Miksa, Ravasz Gizi, Szemők Katicza és Maricza, Kabdebó György, ifj. Bolyó Károly és Pálma, Przybilla Jenő, Gonda Lajos, Bakofen Mór, Engelmán Olga és Irén, Rózsa Szeréna, Piroksa és Károly, Fábíacs (nem Fábíán?) testv.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténvén, nyertesek lettek Rothfeld Vilma, Juliska és Márton, Kecskeméten, kiknek a jutalom-könyvet (»A tarka könyv«, százötven elbeszélés, írta Hoffmann Ferencz, negyedik, javított kiadás, tizenegy eredeti színes képpel, szép vászonkötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVII. köt. 16-ik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Klugmann Vilmos, ifj. Büttel Jancsi, Rosenfeld Imre, Seethal Elma.

KOSSUTH LAJOS SZOBRÁRA.

Ujabbán adakoztak: Noszlopi Iluska 1 frt, Küszler Csilla, Nora és Elly 2 frt. Köszönet a nemes adakozóknak. Az adományt rendeltetési helyére juttatom.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kornstein Edith. Idővel fogsz tán közölhetőt is írni. — „Ancilla.“ Csak bátran! A legjobb fogadtatásban fog részesülni. — Tenger Ákos. A gölya csak kitelel nálunk a szabadban. Mégél a hulladékokból, miket a konyháról vetnek a derék madárnak. De már a fecske, ha fészkébe húzódva ki is bírná a zord időt, éhen veszne, mert csak röptében elfogott bogárral él, az pedig télen minálunk nincs. — Várady Böske. A most folyó elbeszélés épp olyan, mint aminőt emlegetsz. — Tauffer Lolly és Irma. Multkori soraitok örömmre szolgáltak. Megemlékezték jól esett, meleg érzelmeiteket szívből viszonzom. — Huzély Bandi. Az első gőzmozdonyt az angol Stephenson építette, a villamos erőt meg az olasz Galvani födözte fel. Az ismeretes »galvanizmus« is ő róla nevezkedik. Többet ezekről a dolgokról a fölfedezések történetében olvashatsz. Ilyen könyv magyar nyelven is jelent meg. — Több levélről a jövő számban.

A »KIS LAP« minden kötetéhez diszes szín-nyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő cím: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferenciek-tere 3.